

ההידה

החזרה הנשית

סיגלית וגלית נסעו לאשראם בפונה, הודו, וחזרו משם אסטה וסורנגה - אותן בנות, אבל הרבה יותר מודעות, מחוברות לעצמן, פועלות מתוך הלב וחיות את הרגע. עכשיו הן מפיצות את התורה באמצעות ארגון וליווי טיולי נשים להודו. פמיניזם רוחני

צחי בקן

צילום: יונתן בלום

סיגלית ורגלית (55) ורגלית (58) נולדו בירושלם (28) ובני ברק (28) כבנות באשראם וסיגלית נולדה, עד שביקר בודו והתאהבה באשראם וסיגלית של אשה בנפנה. איש היה מנהיג רוחני שנת כשנת 90, והאשראם שימד את הדרך למרכז הרוחנית החיובית הנורית בעולם. הוא נהנה את אלו אלפי סקרים טרופים רבות, ובלים התפתח מוכונות המדיניות, הרוחנית, עבודת הנהג והצדקיות המדיניות. כי, לאחר שהתאהב באשראם, ניגשו לשני הרוחניות שנות הרוחיים של עליו בודו. רוסנה לרשים אסטה (אשראם האמרי) וצחי ליוזאן סורנגה (רוחיים ימים ועסיסיים).

דרמן:

הכנה נוקדה הראשונה של מנישה והכנה נוצרה דינמיקה בין הנשים וזרמה בנייהן אנוניה מאחדת.
בערב הראשון בודו, עשינו לחברות הקבוצה הרוחנית, שבסופה הרוחנית להן להתמחה, להרום ידיום למעלה - ואף אחת לא מרימה. מסתבר שהן היו הרוסות מעיימות"

לי את הודו. קראים לה חולי' והם הודו שהיא אימה הא רימה, כשהיא חוזרת ארצה, היא לא טיפחה לי על השם הרוחיים, וים אשר, כשהיא אלמלה אלי' לודו, שלחתי 'אנדי', לשפת שמי, היא אמרה 'לו, אבל הובישיתי' לודוהו כבר, ואן חזקטי שאפשר לקרוא לה 'דישישי'. הודו קראים לה וישה, לי' הם לא קראים סורנגה, אבל

אם אני אשאל את אבי' אתה זוכי את השם הנאיבי שלי - ולי יש בעיה מכירת שעות - היא זוכי את השם הנאיבי, השינוי הפמיניסטי הנולד את השתיים לשינוי הדינמי. לפני ובמקרה לודו נעזרה צחי, בעלת תואר ראשון במכללת וברמה, בתחום המלונאות, רדמו, בעלת תואר ראשון בסוציולוגיה וקרימינולוגיה, היתה עוזרת למנהל שירות

אחלה הם השמטו הפמיניזם שלהן, הן סבידו. ה'מכאני' היא המנהל הולנד מרוכזים ורשים בעצמן. קבלת השם המכאני מסמלת עברונה את השינוי הפמיניסטי שנתנה מדרך פעולה המצעת על ידי הדינמי, לפעולה המצעת מחד הלב. מהמנהלות מתוך הרגל - לרוחיים מנור מרעלת, ומרעלתות לטרומת המרעלות - לודוהו להתחנך סביביו ולחיות את הרוח.

דרמן, אסטה שלי לא קראת לי אסטה, היא קראת לי 'סיגל', עם הוויבה של בנייה, אבל כשהיא חוזרת ארצה מודו הוויבה של הרוחיים שלי, היא קראת לי אסטה. מהמנהלות מול הרוחיים שלי, מול בנייה הרוחיים, אנו מניחה את עצמי שילמד מוכרת סיגלית. אני לא אנויר אסטה, כי לא יתחילו לנוע, אבל כיום הם מוכרי קראים לי אסטה, ואחתי חלמתי את שמה שלי, כי שהיא מללה וצחי, אחתי חלמתי את שמה שלי, כי שהיא מללה

סיגלית (אשתו) וגלית (סורנגה), הן חבורה מאחד נשים, לעשות דברים מהנים, לא"

ליבנו והסמל להצניח בית עני עבודת, מרינה בעצמית, סורנגה והצניחיות מליים חיות לודו ארץ של רגליות וישן ספואר מול עליבת העני, צילי סיגלית ורגלית מול שאן הרוחיות, כתיקפה מרדניים מול עלות ציא רעיונית, כל פי שספק מוכר חוה את הישפעת החיפה כפי במחלק האחרות, מול, ולרוח, ורגלית הרוחיים גם נמו רב לאחר הודוה הבודו. הדינמי הרוחיים שסברו במסגרת סיליים עצמאיים כיווני הודו והאסטה הנמקיה שלנו כלפיה, הילדיו את הדינמי לשקף עוד אנשים מוויבה הודוה, רודו הרוחיים שלנו, הרוחן רים החברו לאחר שהרוחיים שרשים הרוחיים הם אביבולנטי כפי הודו כמד אשר משיבה חוקי לברק עם ויבר עני, הרה השפעת הרוחיים בעיקר מרעלת הרוחיות, החלמה להתמקד סביב נשי בלבד והקבלה כראש

מספר שעות, זו חבורת עסקית נשים, וזה היתה חבורת החיפה והסמל מוכרת הנמקיה הגברית, את השפעת החיפה נספסר נוסדו תמורה, כמבנה שם שיהל אשתי בודים, גם ברוחיים שטרומה לנו מהלומת, זה סמל הפתיח את כל כסטריו, אבל מאחור יום אנוני סוסט עבודת כדור, אנוניו נאכסו מל יום מנישה חזק בסיק רעיונות עד חסם, כתיקפה שסיגלה לטרול המארגן הראשון, רגליו גם קר היות, חוד ארבעה הרוחיים כמד היינו על המסגרת, רוסנו, כמד בריחת הראשונה של ענישה הוכחה נוצרה דינמיקה בין הנשים הרוחיים בנייהן אנוניה מאחדת, כעוב הראשון בודו, עשינו לחברות המבנות הרוחיות שבסופה הודוהו לוק להתמחה, להרום ידיום למעלה -

הראשונה, מודו הרוחית, כמן זו חבורת נשים, וזה היתה חבורת החיפה והסמל מוכרת הנמקיה הגברית, את השפעת החיפה נספסר נוסדו תמורה, כמבנה שם שיהל אשתי בודים, גם ברוחיים שטרומה לנו מהלומת, זה סמל הפתיח את כל כסטריו, אבל מאחור יום אנוני סוסט עבודת כדור, אנוניו נאכסו מל יום מנישה חזק בסיק רעיונות עד חסם, כתיקפה שסיגלה לטרול המארגן הראשון, רגליו גם קר היות, חוד ארבעה הרוחיים כמד היינו על המסגרת, רוסנו, כמד בריחת הראשונה של ענישה הוכחה נוצרה דינמיקה בין הנשים הרוחיים בנייהן אנוניה מאחדת, כעוב הראשון בודו, עשינו לחברות המבנות הרוחיות שבסופה הודוהו לוק להתמחה, להרום ידיום למעלה -

הראשונה, מודו הרוחית, כמן זו חבורת נשים, וזה היתה חבורת החיפה והסמל מוכרת הנמקיה הגברית, את השפעת החיפה נספסר נוסדו תמורה, כמבנה שם שיהל אשתי בודים, גם ברוחיים שטרומה לנו מהלומת, זה סמל הפתיח את כל כסטריו, אבל מאחור יום אנוני סוסט עבודת כדור, אנוניו נאכסו מל יום מנישה חזק בסיק רעיונות עד חסם, כתיקפה שסיגלה לטרול המארגן הראשון, רגליו גם קר היות, חוד ארבעה הרוחיים כמד היינו על המסגרת, רוסנו, כמד בריחת הראשונה של ענישה הוכחה נוצרה דינמיקה בין הנשים הרוחיים בנייהן אנוניה מאחדת, כעוב הראשון בודו, עשינו לחברות המבנות הרוחיות שבסופה הודוהו לוק להתמחה, להרום ידיום למעלה -

ההודו

החזרה הנשית

המשך מעמוד 7

ואף אחת לא מרימה. מסתבר שהן היו הרוסות מעייפות, כי היינו אחרי טיסת לילה וגסיעה ארוכה, ולכן הן קצת נרדמו. מתישהו נמאס להן מהאוכל הודו, והלכנו למסעדות מערביות. אנתנו כן מצחצחות שיניים במי ברז, אבל לבנות אמרנו שאנחנו מבקשות מזהן לצחצח במים מינרליים."

מה לבצנו? להן לא להתלבש באופן חשוף. אני לא אוהבת ללכת שם עם גופיות. כשאת בגופייה, את מרגישה שהגברים מסתכלים עלייך במבט חודר - והם גם יכולים לגעת."

ואיך הפתדרתן עם המינוסות הדוועקה?
"יש תרמית לגבי הודו, שהמבקרים בה מבוססים בסחי וצרכים לפלס לעצמם דרך בין ערימות חובל והוזהמה. זה לא ככה. כמה פעמים אתה הולך ברחובות תל-אביב ורודך על חרא של כלבימה חובל שם, איך לומר זאת, יותר אנושי: שקיות ניילון וניירות. הכל גם תלוי בשאלה עם אווה משקפיים אתה מגיע למקום. אתה יכול לבוא עם דעה מוקדמת שמלוכלך בודו, שתיקעק על-ידי יתוש ותלקה במחלה ממארת, שתקבל הרעלת קיבה ושההורים יציקו לך. אבל אתה גם יכול לבוא לשם עם לב פתוח ולקבל בהם. הבנתה ובסלחנות את כל מה שקורה שם. הייתי כבר שבע פעמים בודו ומעולם לא חלתי שם."

הלקוחות של אסטה וסורנגה לא חייבות להיטלטל עד להודו כדי לחוות את טעמה. למי שנשארות בארץ, הן מציעות הפקת מסיבת רווקות, שנקראת "קארמה פארטי". הן מזמינות את החוגגות לחוות ערב ייחודי, השונה מהקונספט הרגיל של מסיבת רווקות. גולת הערב הוא לא חשפון, אפילו לא חשפון אדי. אסטה וסורנגה טורחות לקשט את המקום באווירה הודית, הכוללת ריח הקסורת ומוזיקת רקע. "זהו ערב עם תוכן ומשמעות, המתנהל בצורה משחררת ומשעשעת, שבמהלכו מתפתחת אינטימיות נעימה בין הבנות", אומרת יצחקי. הכלה היא, כמוכון, במרכז התגיגה. אבל גם שאר הבנות חוגגות את עצמן יחד איתה.

"החוויה מתחילה בהיכרות משעשעת בין הבנות (כי לא תמיד כולן מכירות אחת את השנייה) וממשיכה בהרפיה מודרכת, הנוסכת ואוירה של רוגע, שחרור ופתיחת הלב. בהמשך, יש פעילויות דינמיות, שבאמצעותן נוכל לראות ולהרגיש רברים קצת אחרת, פעילויות שסוחפות אותנו לתגיגה מלאה אנרגיות ושמחה". אחת הרוגמאות לכך היא כאשר החברות מברכות את הכלה באמצעות קלפי טארוט שכל אחת שולפת בתורה, לפי הפירוש האישי שלה את הקלף.

פעילות אחרת של אסטה וסורנגה נקראת "חגונת העצמי". אמנם הכלה היא זו שמתחנתה, אבל כדי לקרב את כולן לחוויה, השתיים מבקשות מכל אחת לשבת עם עצמה מספר דקות ולרשום מכתב קצר, בו היא מפרטת הבטחה לעצמה. הכלה שוכבת על בריסטול נייר בגודל גופה. הבנות מצוירות את קווי המתאר שלה, ואז היא קמה וכולן מצוירות פרטים שונים בגופה וגם רושמות על הציור כל מיני תכונות שיש בכלה. למשל, הן מוציאות מהלב משפטים כמו "לב זהב" ו"רגישות" ומהראש "חוכמה".

למתעניינים, דרמן ויצחקי פנויות. "בימינו, נראה לי שמוסר הגישואים לא כרויק מוכיח את עצמו", אומרת דרמן. "אנחנו עעד זוגיות, אבל לאו ריווקא לעגן אותה כחוק. יכול להיות שאני אתחלת מתישהו. הייתי נשואה והניסיון הזה לא גרם לי לעלות על בריקות ולהגיד שאני נגד נישואים". יצחקי: "זוגיות יפה ובריאה - זה הדבר שחשוב בחיים. הרשמיות פחות חשובה לי".

האמת, את כבר נראית לגמרי הודית. "אומרים שאני דומה לכוכבת קולנוע הודית ממש מפורסמת. כשהלכתי ברחובות ורנאסי, אנשים קראו לעברי 'הלו, מוכי סטאר'. זה היה כף. נתנו לי כבוד כשישבתי ושתייתי בכתיקהפה. אבל אני בחורה צנועה. אני לא נותנת לזה לעלות לי לראש".